

РЕШЕНИЕ

№ 1090

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Петя П.

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20231100512635 по описа за 2023 година

с участието на прокурор Тони П.а и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 28, ал. 6 ЗЗДет във вр. с чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на заинтересованата страна Д. Р. П. срещу Решение № 9723/08.06.2023 г. по гр.д. № 67766/2022 г. по описа на СРС, ГО, 91- ви състав. В жалбата са развити оплаквания за нищожност на атакувания съдебен акт, доколкото волята на съда не може да бъде изведена, поради липсата на мотиви и абсолютна неразбираемост. Желаете се прогласяване на нищожността на решението. При условията на евентуалност се поддържат оплаквания за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на атакувания съдебен акт и се желаете неговата отмяна и постановяване на друго решение, с което искането за настаняване на малолетния му син М. Д. П. в семейството на неговата леля по майчина линия да бъде уважено за срок до една година и да му бъде определен режим на лични отношения с малолетния. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна АСП, Д «СП» – Лозенец не е изразила становище по подадената жалба.

Заинтересованата страна Е. Г. Д. е изразила становище за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна Д. Г. Д. в проведеното пред въззивния съд открито съдебно заседание изразява становище за неоснователност на направеното от въззивника искане за редуциране на срока за настаняване на детето извън семейството. Намира, че следва да се

определи режим на лични контакти между бащата и детето.

Заинтересованата страна М. Д. П. в проведеното пред въззивния съд открито съдебно заседание, чрез особения си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл.28, ал.6 ЗЗДет от страна, притежаваща правен интерес от обжалването, насочена е срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваната му част.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи на страните, приема за установено следното:

Първоинстанционното дело е образувано по молба от 12.12.2022 г. на АСП, Д „СП“ – Лозенец по чл.26 вр.чл.25, ал.1, т.3 вр. чл.4, ал.1, т.2 и т.4 ЗЗДет за настаняване на детето М. Д. П. в семейство на неговата леля по майчина линия Е. Г. Д. за срок до навършване на десетгодишна възраст от детето или до настъпване на промяна в обстоятелствата, довели до настаняването.

С Решение № 9723/08.06.2023 г. по гр.д. № 67766/2022 г. по описа на СРС, ГО, 91- ви състав молбата на АСП, Д „СП“ – Лозенец е уважена.

Въз основа на представения по делото дубликат на удостоверение за раждане се установява в производството, че детето М. Д. П. е родено на **** г. от майка Д. Г. Д. и баща Д. Р. П..

С Решение № 20017984/01.03.2022 г. по гр.д. № 46184/2020 г. по описа на СРС, ГО, 86-ти състав родителските права по отношение на малолетния М. са предоставени на неговата майка, на бащата е определен режим на лични контакти с детето и е осъден да заплаща месечна издръжка на същото в размер на 200 лева.

От представените пред първоинстанционния съд писмени доказателства се установява, че по отношение на детето М. била предприета мярка за закрила по ЗЗДет със Заповед № ЗД/Д-С-ВР-052/10.11.2022 г. на директора на Д „СП“ – Връбница – настаняване в семейство на неговата леля по майчина линия Е. Г. Д. до произнасяне на съда с решение или до настъпване на промяна в обстоятелствата, по повод сигнал от последната, подаден чрез Национална телефонна линия за деца 116 111 до ОДЗ – Връбница за упражнено физическо насилие над малолетното и неговата майка от съжителстващия с последната на семейни начала К.Н..

При предхождащо издаването на заповедта социално проучване, резултатите от което са закрепени в социален доклад № СЛ/Д-С-ВР/654-004/10.11.2022 г., е установено, че майката не получава доходи, зависима е изцяло от партньора си, negliжира упражненото над нея и детето насилие. Малолетното се отглежда в небезопасен дом с недобри битови и хигиенни условия, спи в неподходяща за възрастта му бебешка кошара, не посещава редовно детско заведение, споделя пред социален работник, че е било бито от партньора на майка

му. Бащата Д. Р. П. не поддържа връзка с детето и Д. Г. Д. и местонахождението му е неизвестно за тях.

Въз основа на приетото от първоинстанционния съд като писмено доказателство по делото съдебномедицинско удостоверение № 360.10/2022 се установява, че при извършен на 23.10.2022 г. преглед при детето са констатирани травматични увреждания, причинили му болка и страдание и същите могат да бъдат получени по съобщения в анамнезата начин – нанесени в продължение на седмица удари с ръце от партньора на майката.

От изготвения за нуждите на първоинстанционното производство социален доклад се установява, че малолетният и въззивникът не поддържат връзка, детето не познава бащата. Последният не заплаща издръжка на подрастващия, който се отглежда от неговата майка в дома на неин партньор, откъдето Д. Г. Д. и синът ѝ М. са изведени от полицейски патрул през месец октомври 2022 г. след получен сигнал за упражнено върху тях насилие от съжителя на майката. След извеждането на детето е проведен преглед на същото и му е издадено съдебномедицинско удостоверение за констатираните телесни повреди. През месец ноември същата година майката се върнала с детето в дома на партньора си К.Н. и прекъснала връзка с членовете на разширеното си семейство. Срещу този партньор били подавани няколкократно сигнали за упражнявано домашно насилие при предходни негови връзки. Установено е, че бабата по бащина линия не разполага с подходящи за безопасното отглеждане на малолетния битови условия. С такива не е установено да разполага и бащата на детето. Майката не е изразила желание и възможност за отглеждане на малолетния. Лелята по майчина линия на детето Е. Г. Д. е заявила желание и възможност да полага грижи за детето М. в семейна среда. Същата е трудово ангажирана, разполага с подходящи за отглеждане на детето битови условия, между нея и подрастващия М. има изградена силна емоционална връзка. Тя може да разчита на помощта на своята майка. Направен е извод, че настаняване на детето в семейството на неговата леля по майчина линия е най – добрата форма на грижа, тъй като същата е в състояние да осигури стабилна и сигурна семейна среда, необходима за положителното физическо и психическо развитие на малолетния. Понастоящем не е в интерес на детето реинтегрирането в семейството на неговия баща, с когото не се познават и следва да бъдат започнати срещи между този родител и подрастващия М..

От представените по делото писмени доказателства се установява, че бащата е заплатил издръжка за детето в размер на 100 лева на 07.11.2022 г., 300 лева на 14.11.2022 г. и 200 лева на 21.04.2023 г. за издръжка за месец март 2023 г.

Въз основа на показанията на свидетеля М.Д.Г. – Д. по делото се установява, че причината за раздялата на родителите е напускането на бащата, след което той не е търсил контакт с малолетния и не е заплащал издръжката му, която съдът е определил. След настаняване на детето по административен ред в дома на Е. Д. у същото е настъпило успокоение, станало е по – контактно и щастливо.

Съдът преценява показанията на този свидетел с оглед разпоредбата на чл.172 ГПК и предвид констатацията, че същите се в унисон с установеното в хода на проведените

социални проучвания.

Свидетелят И.В.Т. сочи, че след влошаване на отношенията между Д. Д. и Д. Р. П. последният бил в лошо настроение, сподели, че не може да види детето. Известно му е, че бащата плащал издръжка. Сам свидетелят го съветвал да изпълнява родителските си задължения.

Съдът кредитира показанията на този свидетел в частта, относно лично възприетото от него. Обстоятелствата дали въззивникът е заплащал издръжка на детето и дали срещите му с малолетното са били възпрепятствани, свидетелят Тумбев пресъздава единствено съобщено му от П..

Въз основа на изготвения за нуждите на въззивното производство социален доклад се установява, че от месец ноември 2022 г. основните грижи за детето се полагат от неговата леля по майчина линия Е. Д., която получава помощ и подкрепа за отглеждане на детето от своята майка. Лелята е осигурила на подрастващия добри хигиенни и битови условия, в дома ѝ М. разполага с всички необходими за възрастта му вещи. Тя обезпечава здравните му, образователни и емоционални нужди. От настаняването на детето двамата родители не са търсили връзка с него. Понастоящем майката се намира в кризисен център. Направен е извод, че в интерес на малолетния е да поддържа пълноценни контакти с баща си, но срещите следва да се осъществяват поетапно за изграждане на емоционална връзка и обезпечаване на психоемоционалното състояние на детето.

По делото действително се установява желание на бащата да отглежда детето си в семейна среда, но не се доказва наличието на промяна в обстоятелствата довели до настаняването на детето извън семейството. Направените констатации от социалните работници, ангажирани с детето М., както и събраните по делото доказателства налагат извод, че контактите между въззивника и малолетния са прекъснати и помежду им липсва изградена емоционална връзка, поради продължителното отсъствие на бащата от живота на детето. Понастоящем въззивникът не разполага с подходящи битови условия за отглеждане на малолетния в семейна среда. Поради това настаняването на детето в семейството на неговата леля по майчина линия няма алтернатива. Настаняването следва да е в семейството, където детето е настанено по административен ред. Последното се явява изцяло в интерес на малолетния М. по арг. от чл.59, ал.7 СК, в каквато насока за заключенията от проведените за нуждите на първоинстанционното и на въззивното производство социални проучвания.

Неоснователни са доводите във въззивната жалба за нищожност на първоинстанционното решение, поради липса на мотиви и абсолютна неразбираемост.

Легално законово определение за нищожност на решението липсва както в отменения Гражданско процесуалния кодекс - чл.209 ГПК (отм.), така и в новия ГПК - чл.270, ал.1 ГПК, поради което съдържанието на понятието следва да се извлече по пътя на тълкуването, основаващо се на характера на съдебното решение като едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава правен спор.

Правната теория и съдебна практика приемат, че нищожно е всяко решение на съда,

което не дава възможност да бъде припознато като валиден съдебен акт, поради липса на надлежно волеизявление. Липса на волеизявление е налице, когато решението е постановено от незаконен състав, произнесено е извън пределите на правораздавателната власт на съда или не може да се направи извод за наличие на волеизявление, защото не е изразено в писмена форма, липсват подпис или подписи на съдебния състав под съдебния акт или пък решението е неразбираемо и неговият смисъл не би могъл да се извлече дори при тълкуване. Нищожният съдебен акт е засегнат от най-тежката форма на порочност, поради което заинтересованата страна може да релевира нищожността на съдебното решение и чрез възражение, а при обжалване съдът следи служебно за валидността на акта. Не всеки порок /освен изброените/ води до нищожност и в тази връзка не съществува знак за равенство между нищожното, недопустимото или неправилно решение.

Не са налице изброените предпоставки за прогласяване на атакуваното първоинстанционно решение за нищожно, доколкото същото е постановено от законен състав в рамките на правораздавателната власт на съда, съставено е в писмена форма, носи подпис на постановилия го съдебния състав и решението е разбираемо. Противно на твърденията във въззивната жалба първоинстанционният съд е изложил съображения за наличие на предпоставките по чл.25, ал.1, т.2 и т.3 ЗЗДет и е обосновал правилен и законосъобразен извод за основателност на сезиращото искане за настаняване на детето М. в семейството на неговата леля по майчина линия.

Липсват основания за ревизиране на определения в атакуваното решение срок за настаняване на малолетния извън семейството. В тази връзка следва да се посочи, че настаняването на подрастващия в семейството на неговата леля по майчина линия може да бъде прекратено и преди навършване на десетгодишна възраст от детето при последващо отпадане на основанията, довели до настаняването съгласно разпоредбата на чл.29, т.6 ЗЗДет. Мярката има временен характер и всякога може да се поиска нейното изменение при настъпила промяна на обстоятелствата.

За изграждане на емоционална връзка между детето и бащата, укрепване на доверие у малолетния към този родител и обезпечаване на психо-емоционалното състояние на подрастващия следва да се определи режим на лични отношения (арг. от чл.33 ЗЗДет и чл.59, ал.7, изр.3 СК) съгласно изрично отправеното от въззивника искане като не съществува пречка такъв да бъде определен от въззивния съд, доколкото се установява да е в интерес на детето. Последното е в унисон с поддържаното пред въззивния съд становище от майката и заключенията социалния доклад на АСП, Д „СП“ – Сердика. Определеният режим следва поетапно да позволи опознаване на детето и бащата като първоначалните срещи помежду им следва да се осъществят в присъствието на лелята по майчина линия на малолетния, в чиято компания детето се чувства спокойно.

Предвид горното, решението на районния съд е правилно и следва да се потвърди.

При този изход от спора въззивникът няма право на разноски.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 9723/08.06.2023 г. по гр.д. № 67766/2022 г. по описа на СРС, ГО, 91- ви състав.

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения на бащата Д. Р. П., ЕГН *****, с детето М. Д. П., ЕГН *****, както следва:

-първите двадесет и четири срещи бащата има право да вижда детето всяка четна седмица от годината в събота за времето от 10:00 часа до 12:00 часа и всяка четна седмица от годината в неделя за времето от 16:00 часа до 18:00 часа в присъствието на Е. Г. Д., ЕГН *****,

-след провеждане на горепосочените двадесет и четири срещи бащата има право да вижда и взема детето всяка четна седмица от годината в събота за времето от 10:00 часа до 12:00 часа и всяка четна седмица от годината в неделя за времето от 16:00 часа до 18:00 часа, като взимането и връщането се осъществяват от и в дома на Е. Г. Д., ЕГН *****,

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____